

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי רחלי (חלי) ירושלמי ז"ל

בת אסנת ואליהו

נולדה בירושלים

בתאריך כ"ג בתמוז תשל"ו, 21/7/1976

התגוררה בירושלים

התגייסה באוגוסט 1994

שרתה בחיל הכללי

נפלה בעת מילוי תפקידה, בתאונת אימונים

בתאריך ג' בניסן תשנ"ה, 2/4/1995

נקברה בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 20 קבר: 5

הותירה אחריה הורים, שתי אחיות

וארבעה אחים

בת 19 בנפלה

קורות חיים

בת אסנת ואליהו. נולדה ביום כ"ג בתמוז תשל"ו (21.7.1976) בירושלים.

את מסלול לימודיה החלה בבית-הספר היסודי הממלכתי-דתי "ציון עזרי" בירושלים וסיימה בבית-הספר התיכון הדתי לבנות על שם אוולינה דה-רוטשילד, במגמת גיאוגרפיה.

במחצית חודש אוגוסט 1994 התגייסה חלי לצה"ל, סיימה קורס מדריכות ספורט בווינגייט והוצבה ביחידה בבקעה, שם שירתה כמדריכת אימון גופני אשר אימנה את חיילי הצמ"פ בגדוד ואת הפלוגות המבצעיות. חלי אהבה את יחידתה ואת השירות הצבאי. מפקדיה סיפרו שביצעה את תפקידה במקצועיות וביסודיות. חבריה סיפרו שהספורט היה אהבתה האמיתית וכי חלי התמסרה לשיפור הכושר של חיילי היחידה, בהאמינה כי הדבר ישפר את איכות חייהם ויתרום להם בביצוע משימותיהם. אלעד בר, קצין המבצעים של הפלוגה, כתב: "במהלך הצמ"פ, החיילים והסגל עובדים קשה. האימונים בטנקים תופסים

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

וממלאים את מירב הזמן והחלל. אם יש משהו שטנקיסט (רובם) לא אוהב זה ספורט. חלי ידעה ועשתה כל מה שביכולתה על מנת להחדיר בנו מן הרוח שהיתה במפרשיה. גם כאשר כולם עבדו קשה תמיד היתה מוכנה להמתין עד שנסיים את העבודה ואז לבצע אימון, גם אם זה אומר בשעה אחת אחר חצות. תמיד בריצות, בבחני פלוגה, חלי היתה בין החיילים ועודדה, רצה ותמכה. אהבתה לזולת, היחס החם שנתנה תמיד, עמדו לצד אותו חייל שפיגר. חלי היתה טיפוס שעומד על שלו, גם כאשר אנחנו התנגדנו לביצוע האימון היומי, היתה מצליחה, בסופו של דבר, לשכנע אותנו לבצע אותו. בשטח, מקום שם בדרך כלל לא רצים או מתאמנים, חלי רצה עם החיילים בלילה רק כדי שלא יפסידו אימון. אותי חלי תלווה כדמות שתמיד שאפה, תמיד רצתה עוד, והקרינה שמחת חיים בלי די, תכונות שלא ניכרות בכולם".

חלי נפלה בעת מילוי תפקידה ביום ג' בניסן תשנ"ה (2.4.1995), בתאונת אימון בספורט. חלי נתלתה על קורת השער של קט-רגל במגרש והתכוונה לבצע תרגיל עליית מתח, אך השער, שלא היה מקובע לקרקע, נפל וגרם למותה. בת תשע עשרה היתה בנופלה. הובאה למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותירה הורים, שתי אחיות - מרים ואתי וארבעה אחים - רפי, יעקב, דני ויוסי.

משפחתה הנציחה את זכרה בכתיבת ספר תורה והכנסתו לבית כנסת.

הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק כתב למשפחה במכתב התנחומים: "חלי שירתה כמדריכת אימון גופני בגדוד 'סערה' של עוצבת 'הפלדה' של פיקוד המרכז. היא תוארה על ידי מפקדיה כחיילת שביצעה את תפקידה במסירות, תוך גילוי משמעת עצמית גבוהה. היתה חדורת מוטיבציה, ובעלת ביטחון עצמי ונכונות לסייע ולעזור. גאה היתה לשרת בצה"ל בכלל, וביחידה קרבית בפרט. חלי היתה אהודה ומקובלת בקרב מפקדיה וחבריה כאחד". מפקד היחידה בה שירתה חלי כתב למשפחה: "חלי היתה מן הטובים ביותר, התנדבה לשירות צבאי, והיתה גאה להשתייך ליחידה קרבית. כמדריכת אימון גופני הקרינה ביטחון עצמי, מוטיבציה ונכונות תמידית." חברתה, רחלי בארי, כתבה: "חלי תמיד ידעה מה יעשה אותה מאושרת, מה יעשה אותה חזקה, ובכל זאת לא ויתרה על הריצה. אין מילים שבהן היתה יכולה לבטא את אהבתה לספורט, הרגשות שלה היו כל-כך חזקים עד כי לא יכלה בלי להעביר שיעורים, וכל מעשיה הושפעו מהם. זה רגש שממלא ומגיע אל מעבר לכל המילים ולכל הרגשות האחרים. הספורט עשה את ימיה מאושרים... הספורט היה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

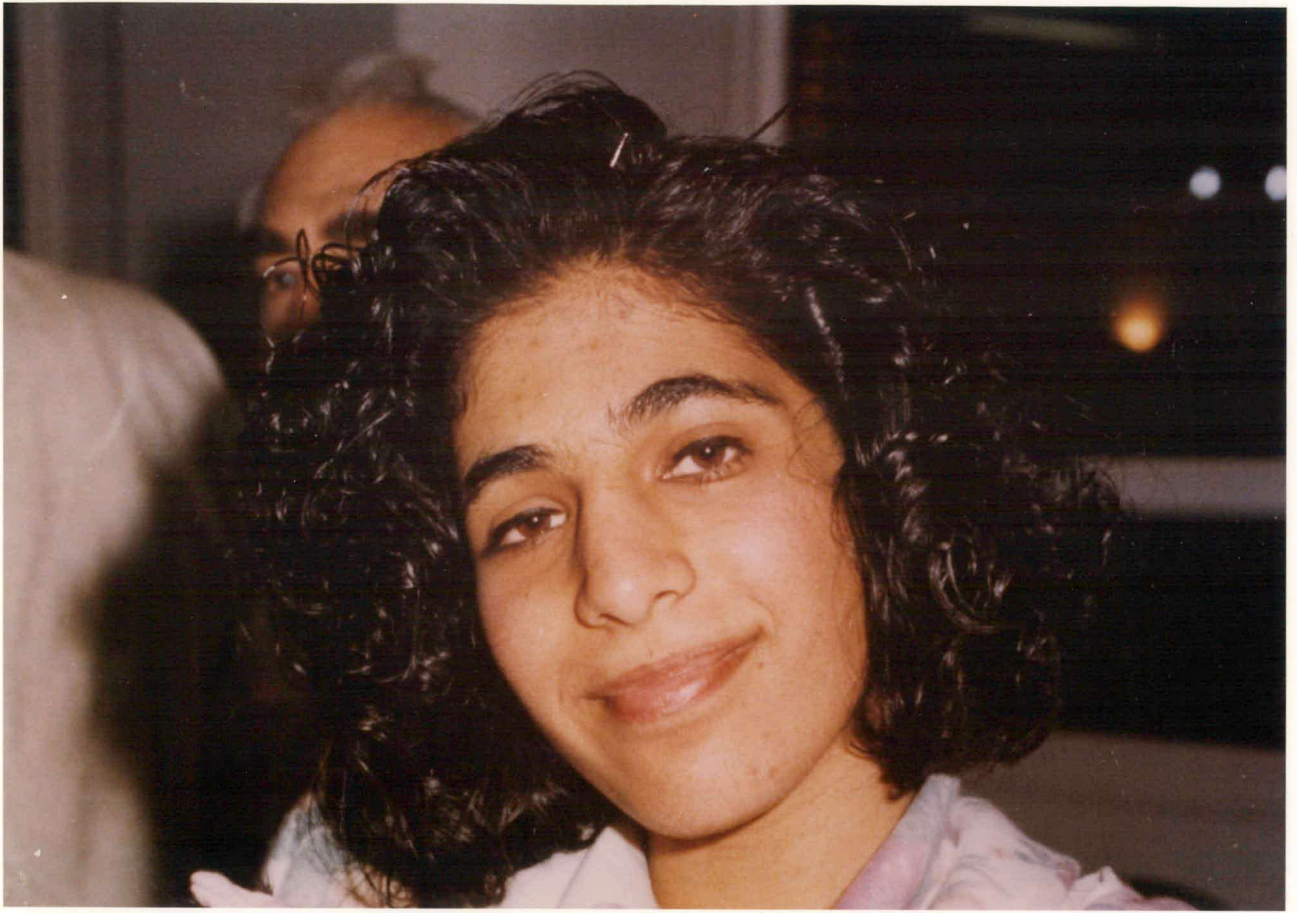

עיריית
ירושלים

בשבילה החירות האמיתית, שאפשרה לה להיות עצמה, אמיתית". תומר נוסבאום, חבר ליחידה, כתב: "חלי ירושלמי ילדה חרוצה/ המד"סניקית של הגדוד שאת כולם אהבה/ בגדוד השתלבה בחיי החברה/ ואת הספורט לא נטשה/ בחורה אחראית וחרוצה/ השאירה על הגדוד את חותמה/ חיילת טובה בעלת משמעת עצמית גבוהה/ שאותה נזכור אך ורק לטובה/ מה אפשר להוסיף ולומר/ כל דבר נוסף יהיה מיותר/ את חלי שלנו אופייך המיוחד/ בלב הגדוד את לנצח, לעד!" והוסיף וכתב מנחם, חבר ליחידה: "חלי היתה חיילת למופת והיותה דוגמה אישית לשאר חיילות הגדוד. חלי היתה חיילת עם אופי מיוחד במינו. לב זהב, אוהבת לעזור לאנשים, מרחמת על אנשים ואפילו מטפלת בבעלי-חיים."

מתוך שיר שכתבה חלי, "הפרידה": "ברגעים של פרידה, תמיד יש תחושה מוזרה/ של רצון לומר מלה בודדה, אשר תמשיך התקופה שחלפה./ ובייחוד אם התקופה היתה נפלאה, עם הרבה חוויות והרבה הבנה/ הרי שממילא זה יכול להיות מכל הלב".

כשאתי נזכרת בדימוי כרתאי, אני ונאה אותה מחייבת וצוחקת.
רתאי תמיד היתה כזו - חייכנית.

תמיד אנהיבת צחוק ולהצחיק את כל מי שמצא סביבה.
הכרתי את רתאי כבר מאז שלוש - הבן יפה. המלטנו יחד
עד שנתה ת'. בתיכון כבר לא למדנו יחד, אך תמיד
נפגשנו בלילות "בפגישות" לא נאמן שבסגר-מדי.

אני נזכרת שהייתי הלכות יחד וברובה ב"מ" שש.
רתאי היתה שחיינת מעולה (ישו בלל היתה אהב הספורטאים
הלאומי בכיתה). היא היתה קופצת קפיצת גלש ולחה
סגור בחיבור רצפות, כשלתנו, בקול' שותה רצופה.
כשאמנו בציון-עברי, אהבנו להישאר אחרי ואם לימודים
בבית-הספר ואסלות כל מיני שלווה.

פסח, נכנסנו לתור המורים ועשינו להם האמן. הפכנו
את התמונה אל הקיר ואת ארבעת את המנורות עם בדים.
אם רצינו להפוך את אחד השעורים ~~ב~~ בבית-הספר,
נקצת יוג "מענין", רתאי תמיד היה רעיון. פסח אצ"ר
אך לא הריצה או אפסור גיי לתקן הטס של המורה.
פסח, באחד השעורים לא התעק, וסניתי תשובה לזו שאה
של המורה ורתאי, כבר באותו "אם, הכינה לי תשובה וחתמה
למטה הו" הנצח תשובות קצופות - תורה."

כל רתאי התיישה לצבאו, הוא לא הפסיקה לספר סיפורים על
הצבא, ובאחד א קורס מדינות, אני נזכרת שהיו
מורה לנו מבין ששברה בגפן ויניט וכאשר שברה את
השן, יאלה פספסה כמה שנות. כמה התאכזבנו ללמוד
כולנו, כי יצנו שרתאי שמארת להציל כמה שנות והניע
לחיי טוב לאפשר בתום הספורט, שיהיו כל-כך אהבה.
רתאי, תמיד היתה נחושה במסגרת התא להציל התא בין האחים.
והוא באמת היתה.

אולי לא

שיר לזכרה של רחלי ירושלמי ז"ל.

רחל

התשמעי קולי רחלי ילדתי
מעבר לענן ברקיע לבן
שם בארמונו של האל כל יכול
את שרה שירים ורוקדת בחול.
אילו יכולתי לראות אם את שם
הייתי משחרר את הכאב לעולם
אבל הכאב עודנו נשאר
כמו אתמול גם היום ובטח מחר.
התשמעי קולי רחלי יחידה
בערוגות הפרחים נשארה החידה,
למה האל קוטף את הטובים מכולם
בדמי פריחתם ?

זאב נחמה, מאי 1995.

רחמי ירושלאי ז"ל

חציון עסבר עכס במקצת אל רחמי שהיית כה יקרה עלו .

רחמי היית בית הזקונים המשפחה . תמיד היית נאמרת ופדילע . ותמיד הצובה לעצמה מטות להגשמה רחמי אלהה את החיים . היא יוצה להשיג טעם על מה שרצתה תען נחישות ודבקות במטרה . ימיד חשבה כיצד לעצם כל יום וכל זקה ואין תענה את עצמיה , כפי שלא תפסס חסילע משהו רחמי היית מסוגלת , על מותרות בקלות ומיוחדת מאוד . היית על אופן קשהת עלם העיה ותמיד חשבה על פיתבונה .

היית סוחפת את כלם באישיותה הביבולית . תמיד עוצרת ונותנת את כל הנשמה , לוחמת בצולה לעצק הסבאל בעלם והשקיה בפרט , היו חלק בעתי נפחד מחייה של רחמי . עכין היה כה אק טעם ובדור , שבאשר התגייסה לעצה , העם לעמוד במבן וינצ"ט קורס מצסיות קרביות .

רחמי ס"מה את הקורס בהצטיינות ופמה נרגשת היית כאשר הוצנקה על תעוצות מצסיות קרביות . היא החלה לשמן חיילים וכל כק נרנית מעבודתה ואלהה את הצבאל .

היו על מטות רבות עוד , שהיה עליה להגשמן והצדק עוד רבה , אק לעצדנו הרב הזורע רצה אחרת והלא נעקחה מאיתנו הטרם עת , כשהיא השיא כוחה

ואירצה .

עסק כן התכנסנו מה היום כולנו, כבי עומד דברים לזכרה,
כבי עצבתי ולא עשיתי את מי שאהבה על כן את החיים,
את מי שהצדק עוד יתב רבה לפני, את חמלי
היקרה שלנו .

תובתנו נתנה עמנו ב"ס אוילינה ועל החברות היקרות
של חמלי שטרנו ויזא עדה חובה זה

בהרכה
המשקלה

צבא הגנה לישראל

דואר צבאי 02647
ו' בניסן תשנ"ה
6 באפריל 1995

משפחת ירושלמי היקרה

גדוד סערה על חייליו ומפקדיו משתתפים באכלכם הכבוד על מותה
הפתאומי בטרם עת של חלי, זכרונה לברכה.

חלי, זכרונה לברכה, היתה מן הטובים ביותר, התנדבה לשרות
צבאי והיתה גאה להשתייך ליחידה קרבית.
כמדריכת אימון גופני הקרינה בטחון עצמי, מוטיבציה ונכונות
תמידית.

נפער חלל בלב הגדוד, אשר יזכור תמיד את חלי, זכרונה לברכה,
כבחורה אופטימית, אהובה ומלאה שמחת חיים.

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אכלי ציון וירושלים, שלא נוסף
כולנו לדאבה עוד.

סגן אלוף
היחידה

דני דוידי,
מפקד

פרח שנקטף בטרם עת

בדרך אלייך נקטף פרח.
פרח שהיה אמור להיות בשבילך
פרח שהיה צריך להיות מונח על קברך
אך הוא לא הגיע ליעדו.

בלי לדעת מה קרה, מחוסר התחושה והבעת הרגשות
הפרח איננו עוד. הוא נרמס בטרם עת.
אמנם - הוא החל לבלבב והפיץ את ריחו אבל ליעדו
האמיתי לא הגיע. - באמת לא התכוונתי שירמס בידי.

פרח שנקטף - גל שנסחף
גל - נסחף לאי שם.
והפרח מי יודע לאן?

רחלי - גדלת, תרמת לנו המון, היו לך שאיפות
ועוד המון דברים שרצית לעשות.
מה לעשות, גם את נקטפת בטרם עת.
אבל את לעומת הפרח תמשיכי להיות
לא למטה איתנו - למעלה מעלינו.
מקום בו לצערינו נמצאים רבים כמוך.
אבל תמיד תמיד תשארי בליבנו.

לקברך הגעתי פעם ראשונה, ביום השנה.
יום שייחרט בדמיוני עוד זמן מה.
מאז אותו יום, הבכי עבר ונפסקו הדמעות
ואת רחלי תמשיכי להיות
חזקה למעלה ככל שרק ניתן
כי כולנו אוהבים אותך כאן.

מאת: מלכה כהן

רב"ט

רחלי (חלי) ירושלמי ז"ל

(כ"ג תמוז תשל"ו 21.7.76 - ג' ניסן תשנ"ה 2.4.95)

משפחה וחברים מספרים על רחלי

רחלי ז"ל הייתה משתפת את אמה, אסנת, בכל החוויות וההתלבטויות שלה. אמה מספרת: כשהייתה חיילת התקשרה אלי לבית ורצתה לספר לי על איזה שהוא משחק שהיה לה במחנה שלה. חייל אחד עמד לידה ואמר לה: "עזבי אותך, מה אמא שלך מבינה? היא בטח לא בעניינים", והיא ענתה לו כך: "חכה ותראה איך היא בעניינים". רחלי התקשרה אלי וישר שאלתי אותה: "איך היה המשחק?" החייל לא האמין איך אמא יודעת הכל.

אחותה, מרים, מספרת שהייתה מודל חיקוי עבור סביבתה, אהבה להתחשב באחרים ולכבד את חופש הפרט.

אחיה, יוסי, כתב עליה:

"יש אדם הקונה עולמו ברגע, התעלות רגעית, בהישג חד פעמי, הנחשב מעל לכוחו של אדם ממוצע.

יש אדם הקונה עולמו בכל רגע ורגע, ברצף מעשים יום-יומיים, תוך דבקות והתמדה בדרכו ובאמונתו.

יחידי סגולה, נחנו בשני עולמות גם יחד".

כזו הייתה רחלי!

רחלי ידעה מחד גיסא להתעלות ולהשיג הישגים מרשימים בתחום הספורט ולקבוע שיאים נפלאים בשחייה, ריצה וכו'.

ומאידך, נחבאת אל הכלים וענווה. התמידה בעזרה לזולת, בסיוע לנזקקים ובתמיכה באנשים מבוגרים.

לא פעם קרה שבדיעבד הסתבר שרחלי שינתה את תוכניותיה ע"מ לסייע ולעזור, ואך ויתרה על דברים שתוכננו מראש, זמן רב קודם.

רחלי יישמה הלכה למעשה את אמרת חז"ל: "נפש בריאה בגוף בריא".

אחותה, אסתי, מספרת על החיך שובה הלב והעדינות שתמיד אפיינה אותה.

חברים מספרים על רחלי ז"ל שאהבה לקרוא, תמיד עזרה לכולם-בחורה עם לב זהב. אופטימית, תמיד מסתכלת על חצי הכוס המלאה, מסודרת, אוזן קשבת ונאמנה, הרפתקנית, מלאת שמחת חיים, מתמידה בכל דבר ועניין, ותמיד עם חיך שעשה טוב לכולם.

תמיד ידעה מה צריך ומה לא, מה יעשה אותה מאושרת, מה יעשה אותה חזקה, ובכל זאת לא ויתרה על הריצה. אחראית, חרוצה, מלאת מוטיבציה, ותומכת בסובבים אותה.

הוריה, אסנת ואליהו, הקדישו לה שיר:

"כבר יבשו עיננו מדמעות
ופינו כבר נותר אילם בלי קול,
מה עוד נבקש אמור מה עוד
כמעט ביקשנו לנו את הכל.
את הגשם תן רק בעיתו
ובאביב פזר לנו פרחים,
ותן לנו לשוב ולראותו
יותר מזה אנחנו לא צריכים..."

הגעגועים אליך רחלי רק הולכים וגוברים,

כי בליבנו תישארי יקרה ואהובה תמיד.

מוקדש באהבה ובהערצה רבה

נוי אחייניתך המתגעגעת.

רחלי
ירושלמי

נולדה : כ"ג תמוז תשל"ו 21.7.76
נפטרה: ג' ניסן תשנ"ה 2.4.95

האב אליהו יבלחט"א בהכנסת ספר התורה לעילוי נשמת רחלי ז"ל

מרת' עס האמיינין

תמונה זו תישאר שם בראש, אך בתמונה זו נמצא גם את היום בו
הבנו שהחיים יכולים להיגדע פתאום אפילו לא באמצע החיים, ממש
בהתחלה כשהתחלת לגבש את דמותה של רחלי, שלפתע נקטפה...
שלומית, בת-אל, מירב.

זווה
זופה
יים,
שם
זילנו
יהיה
הם
ונתך
זלאי
עלינו
ותרו
ולא

ג.
יאר
ז'יה
זעם
זער
ז'ה,
זים
זקה
זים

לבא

